

www.galarna.si

Kinley MacGregor: *Claiming The Highlander*

Prevod: Irma Kukovič

Copyright © 2001 by Sherrilyn Kenyon

Published by arrangement with Avon Books, an imprint of HarperCollins Publishers.

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMŠ 2016

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Slika na naslovnici: Shutterstock, Period Images

Distribucija: Avrora AS d. o. o., p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111(73)-311.2

MACGREGOR, Kinley

Osvojiti Višavca / Kinley MacGregor ; prevod Irma Kukovič. - Žepna izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMŠ, 2016. - (Bratovščina meča ; knj. 2)

Prevod dela: *Claiming The Highlander*

ISBN 978-961-6982-78-8 (broš.)

COBISS.SI-ID 88227329

Kinley MacGregor

OSVOJITI VIŠAVCA

Bratovščina meča: 2. knjiga

Prevod:
Irma Kukovič

ZAHVALE

Monique, ki kar ni mogla dočakati, da bo prebrala Bradnovo zgodbo. Nancy za vse modre nasvete in smeh. Lyssi za vso težko delo in dragocene vpoglede. Dragim prijateljicam, zaradi katerih sem ostala prištevna med neprištevnostjo: Rickey, Celeste, Valerie in Cheryl.

In kot vedno mojim fantom: Cabalu, Madaughu in Ianu, moji materi in še posebej mojemu osebnemu junaku Kenu, ki me je naučil verjeti v večno ljubezen, ko sem bila prepričana, da me je že zapustila. Dal si mi krila, da sem poletela, in svobodo, ki sem jo potrebovala za raziskovanje svojih meja. Hvala ti.

Posebna zahvala gre zmagovalcem natečaja, ki so poimenovali različne osebe v knjigi:

Pat Gamberi: Aisleen

Fatini: Ceana

Leslie Hiatt: Lochlan

In še najbolj vsem vam, dragi bralci. Moja ljubezen in sreča bosta vedno vaši.

Prvo poglavje

London, v času vladavine Henrika II.

Braden MacAllister, čeden kot greh in nevarnejši od samega hudiča, je imel v življenju le eno tegobo.

Oboževal je vse ženske.

Pri petih letih je osvojil več ženskih src, kot bi jih lahko prešteli, in očaral več žensk, kot je bilo na nebu zvezd. Pravili so, da je bila babica ob rojstvu popolnoma očarana nad novorojenčkovo igrivostjo. Ženska, ki je pomagala pri porodu več kot tridesetim majhnim otrokom, je takoj razglasila, da bo Braden v pogubo vsakemu dekletu, ki bo dovolj neumno, da bo dalo srce takšnemu, kot je on.

Kajti fant je imel v sebi hudiča. To je bilo jasno kot beli dan.

Braden pa ni vedel, zakaj so ga ženske tako navduševale. Vedel je le, da jih je vse občudoval – tako

mlade, stare, samske ali poročene, lepe ali grde. Ni bilo pomembno, saj je vsaka ženska posedovala poseben žar, ki se mu ni mogel upreti, pa tudi ženske so bile naravnost navdušene nad njim.

Kamorkoli je šel, so se ženske glave približale v šepetanju in hihitanju, ko so druga drugi prenašale govorice o njegovem slovesu. Tiste, ki so iz svojih izkušenj vedele za njegove posteljne spretnosti, so jih opevale tistim, ki so o njih le slišale govoriti.

Braden se je ženskam, ki jih je srečeval, vedno odzval z zapeljivim nasmeškom. Nikoli ni bil tako zaposlen, da ne bi utegnil z voljno žensko preživeti trenutka ali dveh.

Prav res je živel za naslado. Živel je za zvoke mehkih ženskih vzdihljajev užitka, ki so jih šepetale v njegovo uho, ko se je predajal zadovoljevanju svoje ljubimke. Nikoli ni bil zadovoljen, če ni njegova partnerica vsaj tri- ali štirikrat dosegla vrhunca.

In Braden je bil zelo rad zadovoljen.

Njegova družina je prisegala, da je grozljivo obseden.

Vendar niti za ceno življenja ni vedel, kaj ga je tako privlačilo pri ženskah. Morda je bil njihov vonj ali pa občutek njihovih mehkih, prožnih okončin, ki so drsele po njegovi goli koži.

Ne, se je odločil. Najbolj všeč mu je bil njihov okus. In prav zdaj so ga obdajale tri ženske, ki so se potegovala za njegovo pozornost.

Sestre Ghent.

No, samo dve sta bili še Ghentovi; druga, Piety, se je zadnjo zimo poročila z Rufusom Nottinghamskim. In čeprav je imel Braden zelo rad starega grofa, je bilo vseeno škoda tako živahnega mladega dekleta, da je bilo priklenjeno ob moškega, trikrat starejšega od nje. Še zlasti ker so govorili, da je možakar več časa preživel v skrbi za svoje orle in pse, kot pa se posvečal svoji lepi nevesti.

Piety¹, ki je bila pravo nasprotje pomena svojega imena, se mu je skušala približati, odkar je pred tremi meseci prispel v Anglijo, da bi obiskal svojega brata in prisegel lojalnost svojih angleških posestev kralju Henriku II.

Da bi se izognil neprijetnostim z Angleži, kadarkoli se je mogel, se je Braden izmikal zapeljivim trikom in spletkarjenju mladega dekleta.

Ko je pozneje istega dne prejel Rufusovo sporočilo, v katerem je zahteval njegovo prisotnost pri dogovarjanju o nekem škotskem ozemlju, ki ga je grof

1 Piety – pobožnost, poslušnost, ubogljivost (op. prev.).

nameraval prodati, Braden ni imel pomislekov. Dokler ni prispel in našel v gradu vseh treh žensk, medtem ko so to jutro grof in njegovi bratje odrinili v Francijo.

Bradnov prvi vzgib je bil, da bi odšel. Toda kateri smrtnik bi lahko odklonil takšne nebeške sadeže, ki so dobesedno ležali pred njim?

Zagotovo je bila to večja skušnjava, kot bi ji Braden lahko bil kos.

Hedonist, kot je bil, ni potreboval veliko skušnjave.

Če so se ženske namenile, da ga bodo zapeljale, potem se zagotovo ne bo branil.

Tri ženske so ga potisnile na posteljo in samovoljno začele izkoriščati njegovo telo za svoj užitek. Navdušen, da so se mu dame posvetile, se je Braden sprostil in preprosto užival v ponujenem.

»Milord,« je zapredla Patience, ko je spustila njegovo temno tuniko na tla. »Ponovno nam povejte, kako ste pokončali Kilgarigonskega zmaja.«

Prudence je vlekla za desni škorenj, dokler ni razgalila njegove noge. »Meni je ljubša zgodba, kako ste pokončali cestnega razbojnika na poti v London.«

Piety je z rokami zdrsula po njegovih stegnih do zadnjega dela njegovih bokov. »In jaz imam rada rep prav tukaj,« je rekla, ko je z rokama zgrabila njegovo zadnjico.

»Ah, dame, dame,« je zadovoljno zavzdihnil. »Kje naj začnem?«

Z dvignjenim krilom, da ga je nagradila z omamnim pogledom na svojo golo zadnjico, se je Piety premaknila, da ga je zajahala okoli pasu. S svojimi boki je pomenljivo drsela po njegovih, potem pa rumeno blago razporedila okoli sebe. Nekoliko je potegnila navzdol izrez obleke, da je razkrila bohotne oblike lepo zaobljenih dojk.

»Zakaj ne bi začel kar tukaj?« je rekla in se z roko dotaknila gole kože leve dojke.

»Ja, to je res dobro mesto za začetek,« je hripavo rekel Braden.

Toda še preden bi lahko ugodil grofici, so se vrata v prostor sunkovito odprla.

»Piety!« se je slišalo ogorčeno rjojenje.

Braden se je dvignil na komolce in med vrati videl Rufusa s stisnjenimi ustnicami. Grofov obraz je bil bolj rdeč kot ognjeni zublji, zaradi česar je njegova siva brada še bolj izstopala.

Braden je globoko v grlu zastokal. Ali ne more imeti moški niti trenutka zabave, ne da bi kakšen jezni oče, mož ali brat vdrl v prostor in zahteval njegovo kri?

No, če bi se prvi oženil z njo, brat, zdaj ne bi imel te težave. Braden se je zdrznil pod Sinovimi znanimi besedami, ki so mu odzvanjale v glavi.

No, kaj pa je njegov brat vedel o tem? Sin se je prav tako kot Braden izogibal zakonskemu stanu.

Piety se je z njegovega naročja skobacala z ogorčenim krikom, medtem ko sta se drugi dve sestri pognali proti kotu sobe. Svetloba s kamina in lojenih sveč je po zidovih risala trepetajoče sence.

Braden je obžalujoče zavzdihnil. No, vsekakor je bilo zabavno, dokler je trajalo.

Kaj se je dogajalo s soprogi, da jim ni veljalo več zaupati, da bodo resnično odšli iz dežele, takrat ko rečejo, da gredo?

Človek bi si mislil, da imajo več spoštovanja, kot pa da vdrejo v ženine prostore, ne da bi se prej najavili. Takšno ravnanje je bilo skrajno neprimerno.

»Kako si drzneš!« je zarenčal Rufus, ko se je zapodil v ženino sobo.

Piety se je z rokami na bokih z Rufusom srečala sredi sobe. »Kako si drzneš, *ti!*« je zavpila, ko se je ustavila, da bi se soočila s soprogom.

Rufusa je zgrabila za tuniko, ko se je odpravil proti postelji, in ga potegnila, da se je obrnil k njej. »Rekel si mi, da odhajaš, le da si se vrnil v tistem trenutku, ko sem se hotela malo pozabavati. Začenjam misliti, da mi lažeš samo zato, da bi se lahko vrnil domov in zabodel kateregakoli moškega, ki bi mi ga že uspelo ujeti!«

Braden je ob njenih besedah dvignil obrvi. Koliko moških je pravzaprav ujela grofica?

Rufus je zožil oči. »Ženska, prisežem, da če ne bi bilo bogastva tvojega očeta in dejstva, da se zavedam, da bi si pridobil smrtnega sovražnika, bi te vrgel ven prvi teden po najini poroki ali te pretepal, dokler ne bi mogla več stati na nogah.«

»No, potem pa je dobra novica ta, da sem v zakon prišla s koristnimi zvezami, kajne?« Pomignila je proti Bradnu, ki je še vedno ležal na postelji. »Veš, začnjam domnevati, da mlade fante rad natikaš samo zato, da mi kljubuješ.«

Rufus je v divji jezi napel prsni koš. »Nobenega razloga ga ne bi imel natakiniti, če ne bi on prvi nataknil tebe!«

Če bi vsaj prišlo tako daleč, je močno obžalujoče pomislil Braden. Na žalost je imel Rufus zelo slab občutek za čas. V resnici dekleta še poljubil ni.

Braden se je počasi dvignil s postelje. »Morda bi moral oditi.«

»Morda bi moral umreti,« je rekel Rufus, ki je odrinil ženo.

Ker se je že večkrat znašel v podobnem položaju, je Braden vedel, da je najbolje, da ga ne prevzame panika. Pravzaprav bo hladen razum preprečil, da bi bila njegova glava odstranjena z ramen.

In zadnje, kar si je želel, je bilo umreti na angleških tleh. Če že mora umreti, potem bo pri vsem, kar je sveto, čutil pod nogami škotsko zemljo.

In raje s škotsko deklino, ki mu bo vzdihovala ob ušesu.

»Če ti je vseeno, Rufus, bi raje počakal še nekaj let, preden se srečam s stvarnikom.«

»Potem bi moral držati roke stran od moje žene.«

Pravzaprav je bil Braden tisti, ki je bil ljubkovan, vendar se mu zdaj ni zdel pravi trenutek, da bi to poudaril. Da ne omenja, da bi bilo skrajno negentlemansko, da bi damo še bolj osramotil.

Pravzaprav mu je bila Piety zaradi nadutosti všeč, in zadnje, česar si je želel, je bilo, da bi jo kakorkoli prizadel.

Piety si je poiskala zavetje pri sestrah v kotu, medtem ko je Rufus izvlekel svoj meč.

Braden je ocenjeval svojega nasprotnika.

Kot najmlajši od petih fantov je bil Braden bojevnik, odkar je zmogel prijeti za meč. V vseh letih svojega življenja so bili samo njegovi bratje sposobni v bitki stati tik ob njem. In neumni Saksonec pred njim bo le ubog nasprotnik njegovim spretnostim.

Čeprav v boju nikoli ni pomišljal, ko je ubil človeka, se Bradnu ni zdelo vredno, da bi prelil kri

za tako nepomembno zadevo. Ženska ni bila vredna moškega življenja.

Zdaj pa, če bi le lahko o tem prepričal tudi grofa.

Braden je razširil roke. »Bodite razumni, Rufus. V resnici se ne želite bojevati z mano.«

»Ne bojevati s tabo, ti zaostali višavski barbar? Po tem, kar si storil? Videla se bova v peklu, kamor sodiš, ti primitivni brezbožni pesjanar.«

Braden je potlačil smeh. Kako očarljivo. Žaljivke. Škoda, da moški ni večkrat povadil. Bradnovi starejši bratje bi mu lahko dali dobro lekcijo, kako se z jezikom pušča kri.

»Ali se ne moreva o tem pomeniti odraslo?« je vprašal Braden grofa.

»Odraslo, ti zavrti puhloglavi smrdljivec?« se je davil Rufus.

Rufus je nenadoma in brez opozorila zamahnil z mečem.

Braden se je z lahkoto izmaknil in stopil stran, a ker je konica meča švignila le nekaj palcev mimo njegovega vratu, se je odločil, da je bil dokončno pravi trenutek, da se odstrani iz grofove družbe.

»Dajte no, Rufus,« je rekel Braden in skušal zamotiti moškega, da ne bi opazil njegovega počasnega premikanja proti odprtim balkonskim vratom. »Saj

veste, da mi niste enakovreden nasprotnik. Z ducatom moških, kot ste vi, se lahko borim.«

Rufus se je umaknil s premetenim nasmeškom na ustnicah. »Potem pa dobro, da sem s sabo privedel še svoje tri brate.«

Omenjeni bratje so z izvlečenimi meči ravno v tistem trenutku stopili v sobo.

Prav to si moral reči, kajne? je porogljivo pomislil Braden.

Braden se je ustavil, ko je preiskujoče premeril nove nasprotnike. Nihče ni bil mlajši od štirideset let. Še vedno pa je bilo po načinu, kako so držali meč, očitno, da so izurjeni vitezi in ne gizdalini, ki se postavljajo, da bi se odkupili svojemu angleškemu kralju za služenje v njegovi vojski. Ti moški se niso veliko bojevali, vseeno pa so bili izurjeni za bitke.

Saj ne da bi bilo to pomembno, vitezov se namreč sploh ni bal. Ni se še rodil takšen, ki bi položil Višavca. Vendar Braden ni bil neumen in položaj štirih izurjenih vitezov proti enemu napol oblečenemu, neoboroženemu Višavcu ni bil ravno tisti, na katerega bi po navadi stavil.

Odločil se je, da bo igral na grofov visoki položaj v angleški družbi. »To razmerje ni ravno pošteno.«

»Tudi varanje ni.«

No, toliko o poštenosti.

Rufus je ponovno zamahnil. Braden je pograbil vzglavnik s postelje in z njim odbil rezilo. Skočil je do postelje, se povaljal po žimnici, ko je Rufus zamahnil z mečem po njegovi rami. Ostrina kovine ga je za las zgrešila in se zakopala v posteljnino.

Braden se je postavil na noge na drugi strani in pogledal grofove brate, ki so se mu začeli približevati.

»Braden!«

Odvrgel je vzglavnik, se obrnil in videl Prudence v kotu sobe, ki je držala njegov meč. Poljubila je ročaj in ga vrgla proti njemu.

Braden ga je ujel za ročaj in se ji zahvalil, tik preden so ga napadli grofovi bratje.

Z lahkoto je odbil napad prvega in se izvil iz kota sobe. Še preden pa je dosegel balkonska vrata, so ga napadli vsi trije hkrati.

Braden se je dobro izkazal, a samo z eno obuto nogo je težko držal ravnotežje in se hkrati hitro premikal. Prekleti Angleži in njihova čudaška oblačila. Doma ga nikoli ne bi omejevali neudobni škornji ali toliko slojev oblačil.

Če je samo pomislil, da so njegove škotske brate označili za zaostale. Na Višavju je človek vsaj vedel, kako se mora obleči za priložnost in udobje.

In kar je najvažneje, za nenadne skrivne zmenke.

Med mečevanjem je grof izgubil ravnotežje in se spotaknil, kar je dalo Bradnu priložnost, ki jo je potreboval, da je ušel, ne da bi bila prelita kri.

Zasukal se je proti steni in prerezal vrv svečnika.

Grof in bratje so se razbežali, ko se je raztreščil na tleh, da so koščki sveč poleteli po prostoru.

Medtem ko so hiteli pogasiti več majhnih plamenov, je Braden stekel v kot, kjer so se stiskale tri ženske. Iz rok Patience je pograbil tuniko, iz Prudenceinih škorenj, Piety pa mu je pomolila ogrinjalo.

»Adieu, moje zale dame,« je rekel z nasmeškom, se nežno dotaknil Piety in jo pogladil po licu. »Če boste kdaj zašle na Škotsko ...« Pogledal je moške, ki so se mu približevali. »Pustite može doma.«

S temi besedami je pohitel skozi odprta vrata na balkon in elegantno skočil na dvorišče spodaj.

Pogledal je navzgor in videl, da so ga opazovale vse tri ženske.

»Imej nas v lepem spominu,« je zaklicala Prudence in nežno pomahala z roko.

»Vedno, drage moje,« je smejoče se odgovoril.

Braden jim je vrgel hiter poljubček, si obul škorenj in stekel proti konjušnici. Za beg mu je preostalo le malo časa, preden mu bodo sledili grof in bratje. Saj ne, da se jih je bal, daleč od tega. V resnici bi lahko vse

ubil, toda ravno v tem je bila težava. Človeka ni hotel ubiti zaradi spogledovanja.

Ženske so bile zabavne. Bile so njegov *raison d'être*².

Vendar pa nobena ženska ni bila vredna njegovega življenja, niti nikoli ne bo vzel moškemu življenja zaradi ženske.

Te krute lekcije se je naučil že pred leti.

Pa tudi čas je že bil, da se odpravi domov. Angleške ženske so bile nekaj časa zabavne, a na koncu je najbolj pogrešal višavska dekleta. S svojimi nežnimi, melodičnimi glasovi in širokimi nasmehi so bile dragulji zemlje in skrajni čas je bil, da se vrne k njim in njihovim odprtim rokam.

Rade volje mu odprejo še kaj drugega.

Braden se je ob misli nasmehnil.

S hitrostjo dobro izurjenega bojvnika je osedlal konja in zdrvel iz konjušnice, še preden bi grof lahko pritekel iz gradu. Pravzaprav je bil Braden že skozi vrata, ko se je grof pojavil na dvorišču.

Še nekje se je moral na hitro ustaviti, preden bo prost. Potem pa se bo usmeril proti severu.

»Pojdiva, Deamhan,« je rekel svojemu črnemu žrebcu. »Poglejva, na kakšne težave lahko ob poti še naletiva, kaj praviš?«

2 Raison d'être (fr) – razlog obstoja (op. prev.).

Drugo poglavje

Kilgarigon, Škotska

Tri tedne pozneje

Lochlan MacAllister je bil praktičen moški. Po mnenju večine tudi zelo pameten. Kot vodja klana je to tudi moral biti. Toda to ... to je prekosilo vse, kar je videl v svojih osemindesetih letih, odkar je na svetu.

Nobena ženska na Kilgarigonu ni hotela spati s svojim možem ali ga nahraniti, dokler Lochlan ni pristal, da bo končal spor z Robbyjem MacDouglasom!

Še vedno je bil ves iz sebe ob nerazumni prošnji. Ženske so bile nore. Prav vse. A nobena bolj od Maggie ingen Blar.

Pravzaprav je bil pripravljen zadaviti njihovo kolovodjo.

In ni bil edini. Moški iz njegovega klana so že zdavnaj prestopili prag potrpežljivosti in že je slišal